

**WILD
EYES**

ELSIE SILVER

**WILD
EYES**

VAD TEKINTET

A fordítás alapja:
Elsie Silver: *Wild Eyes*
First published in 2024 by Bloom Books,
an imprint of Sourcebooks

Fordította
Hoppán Eszter

Szerkesztette
Kósa Éva

Borítóterv
Books and Moods

ISBN 978-963-636-753-4

Minden jog fenntartva

Copyright © Elsie Silver 2024
Cover and internal design © Sourcebooks 2024
Map illustration © Laura Boren / Sourcebooks 2024
Hungarian edition © Kossuth Kiadó 2026
Hungarian translation © Hoppán Eszter 2026

Az olvasóimnak!

Visszatértünk Rose Hillbe az egyik új kedvenc párosommal. Készen álltok?

West nyers, vidám fickó, Skylar pedig hihetetlenül erős. Ahogyan ő magára talál, és ahogyan West teret ad neki a fejlődéshez és a gyógyuláshoz, az kifejezetten romantikus.

Remélem, ti is annyira fogjátok szeretni őket, mint én. Csak dőljetek hátra, kapcsoljatok ki, és élvezzétek a történetüket!

Kellemes olvasást!

XO,

A handwritten signature in black ink that reads "Eric Film". The signature is written in a cursive, flowing style with a large, prominent "E" at the beginning.

Mindazoknak, akik úgy érzik, hogy mások véleménye megnyomorította őket. Remélem, megtanuljátok annyira szeretni azt, amit csináltok, hogy a kritikus hangok már nem fognak számítani. És addig is, ne feledjétek, hogy a boldogulás maga a győzelem.

Folytassátok, és viruljatok!

1. FEJEZET

West

A NAP SÜT, a tó vize csillámlik, és van egy újabb nyavalyás turista is az út szélén, aki éppen egy medvével próbál szelfizni. És nem is akármilyen medvével, hanem egy grizzlyvel.

– Ugye csak viccelsz? – morgom magamban fejcsóválva, miközben finoman rányomok a furgon fékjére.

Nem látom a nőt teljes egészében, csak egy nagyon szűk farmert, egy rövid trikót és rengeteg kiengedett bronzvörös hajat, ami fényes hullámokban hull a háta. Miközben a medve a háta mögötti árokban motoszkál, ő vadul gesztikulálva belebeszél a maga elé tartott telefonba.

Lehúzódok a Teslája elé. Mert nyilván Teslája van, amitől legalább tíz méterre áll, és egyre közelebb araszol a medvéhez.

Amikor megállok, egy pillanatig csak bámulom a csajt, néma döbbenettel. A nyári hónapokban Rose Hill környékén sokszor lehet találkozni ezzel a városi

butasággal, amitől mindig eldobom az agyam. Mintha az embereknek ahelyett, hogy „medvét látni”, az lenne a bakancslistájukon, hogy „megöletni magam egy medvével”.

Megnyomom a gombot, hogy leengedjem az ablakot, mert nem akarom megijeszteni az állatot, és főleg nem akarok kiszállni a kocsimból. Szeretek élni, és javarészt már magam mögött hagytam azokat az időket, amikor feszegettem a határokat. Aztán a lehető legnyugodtabb hangon megszólalok:

– Hölgyem!

De ő csak beszél tovább a telefonba. Látszik, hogy videót rögzít, és rá se hederít a világra.

– Csak úgy autóztam egy festői kis úton, amikor bumm, egyszer csak a világ legszebb medvéje bukkan fel ebben az árokban mögöttem!

– Hölgyem!

Kihajolok az ablakon, és integetek, hogy magamra vonjam a figyelmét. Talán az, hogy belekiabálok a felvételébe, majd kizökkenti.

Így is történik. Bosszúsan, izzó pillantással fordul felém. Az arcát bárhol felismerném. Ezt az arcot a világ nagy része felismerné bárhol.

Igen, Skylar Stone countryszupersztár mered rám gyilkos tekintettel, amiért megzavartam a videóját. Egy pillanatig teljesen lenyűgözve csodálom. Elakad a szavam. Úgy sejtem, hogy tudom, mi szél hozta a városba, de ilyenkor nincs idő a csevegésre. Nem akarom, hogy úgy váljak ismertté, mint a fickó, aki tétlenül nézte, ahogy egy éhes grizzly felfal egy népszerű sztárt.

– Mi van? – kérdezi széttárt karral, mintha nem egy kiszámíthatatlan csúcsragadozónak háttal állna.

– Most kénytelen leszek az egészet újra felvenni!

– Ez egy nyavalyás grizzly! Üljön vissza a kocsijába! – sziszegem, és a vállam fölött a Tesla felé intek.

Ő csak rázza a fejét, és továbbra is csúnyán néz.

– Tudja, mi az, amiből kurvára elegendem van?

– Az életből? – szalad ki a számon, miközben az ösztöneim átveszik az irányítást, és kiszállok a kocsiból.

Bármennyire is szeretném bevágni az ajtót, nyitva kell hagynom, hogy ne csapjak még nagyobb zajt. – Mert nagyon úgy látom.

Gúnyosan elhúzza a száját.

– Nem. Abból van kurvára elegendem, hogy előírják nekem, mit csináljak.

Átható pillantása végigsöpör a kifakult fekete farmeremen és az elnyűtt Blundstone bakancsomon. A tekintete elidőzik az egyszerű pólómon, a nyakrész alatti lyukon, és fitos orra kissé összeráncolódik, mintha megtalálta volna a bizonyítékot, miért nem vagyok méltó rá, hogy tanácsokat adjak neki.

Óvatosan közelítek, a nyakamat nyújtogatva nézek le a lejtőn arrafelé, ahol a jellegzetes barna grizzlyhát kikandikál a bokrok fölött. Hallom a mély, elégedett morgást, ahogy eszeget. Valószínűleg éppen bogyókat szed előételnek, mielőtt feljönne, hogy letépje a végtagjainkat főfogásnak.

– Megértem. Nagyon is. De nem biztos, hogy most és itt, ezen a dombon kéne meghalnia. Se szó szerint, se átvitt értelemben. Ha ezt túléljük, elviszem egy állatkertbe, és felveszem azokat a közösségimédia-

tartalmakat. Utálom a közösségi médiát, de nem szoktam megszegni az ígéreteimet.

Követi a pillantásomat, majd felszegi az állát, hogy szembenézzen velem. A puha, szív alakú száj szorosan csücsörít, a mogyoróbarna szemek pedig összehúzva, kilövésre kész rakétaként merednek rám. Karját összefonja, a telefon eltűnik a kezében. Maga a megtesteült pimaszság.

Hatéves kislányomra, Emmyre emlékeztet. A hasonlóság csak még erősebb lesz, amikor dühösen topant egyet. A különbség csak az, hogy Emmyt azonnal a hónom alá kaptam volna, mint egy focilabdát, és már egy jó perce itt se lennénk.

– Éppen eszik. Azt sem tudja, hogy itt vagyok. És még soha nem láttam élőben medvét – nyafogja, mintha én lennék a rosszfű, aki elrontja a szórakozását.

Leesik az állam, ahogy végignézek rajta. Érett áfonya méretű gyémántok csillognak a fülében. Olyan nagyok, hogy ha nem az lenne, aki, akkor azt hinném, hogy hamisak.

– Figyeljen ide, én megértem. A városban nincsenek medvék. Ez most nagy élmény. De ez itt – mutatok a medvére – nem Micimackó.

Az arca megfeszül, sóvárogva pillant hátra az árokba. Mintha átlátná a logikámat, de jobban szeretné nem átlátni.

Folytatom, mert úgy tűnik, hogy a gyermekirodalmi utalás működött.

– Fülel nem esett bele egy kútba, és Malacka nem ment el egy csupor mézért. Csak... gondolja most azt,

hogy én a Bagoly vagyok, és éppen egy bölcs tanácsot adok.

– De hát... ott vannak a kis bocskok is.

A „bocskok” szót szinte búgva ejti ki, mintha ettől ez az egész olyan cuki lenne. Mintha ettől valahogy észszerűbb lenne ez az irracionális viselkedés, amit produkál.

De bárki, aki ismeri a medvéket, bizonyára tudja, hogy ettől még sokkal rosszabb a helyzet. Közelebb húzódom az árokhoz, mintha a saját szememmel is látnom kellene őket, hogy meggyőződjek róla, mennyire rossz. Kinyújtom a nyakam, és tényleg... ott vannak. Ketten.

– Légyszi! – próbálkozom kissé kevésbé erőteljesen, és annyi esdeklést viszek a hangomba, amennyit csak tudok.

Felé nyújtom a kezem, és az ujjaimat hol a tenyembe görbítve, hol kitárva hívogatom, mint egy ijedős lovat. Mivel lovakkal foglalkozom, sok tapasztalatom van a fajtájukkal. Mindegyik ellenkezik – aztán egyszer csak abbahagyják.

Biztosan érzi a hangomban a sürgetést, mert megrogyan a válla, nagyot nyel, és hol rám néz, hol elkapja a tekintetét, mintha azt mérlegelné, hogy megbízhat-e bennem. Végül bólint, és tesz egy tapogatózó lépést, ellélp az árok meredek peremétől. Megkönnyebbülten fújok egy nagyot, amikor megindul felém.

De ez a megkönnyebbülés rövid életű, mert amint megmozdul, a medve is jön utána, mintha egy láthatatlan pórázra lenne kötve.

Nem hibáztathatom érte. A csaj tényleg vonzó. Van benne valami, amitől alig tudom róla levenni a szemem. A képernyőn is átjön. A hangjából is kihallatszik. És élőben még sokkal erősebb ez a valami.

– Oké, bébi.

– Ne szólítson bébinek...

– Ne beszélj! – szakítom félbe, a lehető legnyugodtabb hangon.

A tekintetem a háta mögé irányul, ahol a hatalmas medve éppen előbukkan a szurdokból, és tízcentis karmai csattogni kezdenek az aszfalton. A hangra Skylar dermedten torpan meg.

– Lassan gyere felém. Ne fuss. Ne nézz hátra. Maradj nyugodt.

Erősen és szaporán pislogni kezd. Látom rajta, hogy a legszívesebben elküldene a francba, de mégiscsak lehet valami túlélési ösztön a dacos felszín alatt, mert követi az utasításaimat.

A medve nagyot fúj, mire Skylar majdnem elbotlik, és tágra nyílt szemmel, halálra váltan bámul rám. Én bólintok, és megint intek neki. Mintha bármi mást is tehetnék érte azonkívül, hogy elég közel csaljam a furgonomhoz, és beugorhasson a nyitott ajtón.

Jön tovább, de egy kicsit gyorsít. Ki-kihagy a lélegzete. Elkezdek hátrálni a furgon felé, remélve, hogy követni fog.

– Ügyes kislány. Nagyon jól csinálod.

Máskor szemberöhgögném magam, ha úgy beszélnék ezzel a nővel, mint egy lóval. De most bizsereg a bőröm a nyugtalanságtól, és az izmaim tettere készen feszülnek.

Bólint, aztán hátrasandít a válla fölött, és aprót sikkant, mintha csak most fogná fel, hogy mekkora is a medve, ami mögötte jön. De ez a sikkantás hiba volt, mert feltűnik a grizzlynek, és még inkább felkelti az érdeklődését. Megtorpan, és két lábra áll. A hang, amit most kiad, inkább afféle vakkantás, amit szimatolás és érdeklődő fejbillentés követ. Kíváncsiság látszik rajta, nem támadó szándék. Legalábbis egyelőre.

– Istenem, istenem, istenem – suttogja a nő fojtott, sírós hangon.

Kinyújtom a kezem, és összeszedem minden higgadtságomat.

– Akármi is van, nehogy...

Mielőtt kimondhatnám a „fuss” szót, uccu neki, felém sprintel. Én pedig minden józan megfontolást sutba dobva gondolkodás nélkül akcióba lendülök. Rohanni kezdek felé – és a medve felé.

A medve felé, ami most már támadásra készen közeledik az aszfalton. Alig néhány ugrásnyira.

Immár védekező üzemmódban az egyetlen dolgot teszem, amire gondolni tudok. Amint odaérek Skylarhez, elkapom a bicepszét, és átfogom a tarkóját, aztán lerántom magammal együtt a földre. A testem pajzsként védi az ő kisebb testét.

Vergődni kezd alattam.

– Te meg mit...

Az egyik kezemmel befogom a száját, hogy elhallgattassam. A másik karommal megtámasztom magam, és megrázom a fejem.

– Hallgass. Kérlek, hallgass. Maradj csendben, és ne mozdulj. Akkor a medve valószínűleg el fog menni.

Alig láthatóan bólint. Eléggé megnyugtatóan ahhoz, hogy levehessem a kezem a szájáról. Rémült, aranyszínű tekintete az enyémet fürkészi, és valami édes illatot érzek a leheletén, ahogy rémülten zihál. Mandarint és cukrot.

– El tudunk jutni a kocsidig?

Alig hallom, annyira kalapál a szívem.

– Nem vagyunk elég közel, és nem szeretnék versenyt futni egy grizzlyvel.

– Oké.

Idegesen megnyalja a száját, és észreveszem, hogy egy kósza könnycsepp indul meg az egyik szeméből a halántékán át a füle felé. Követem az útját a tekintetemmel, aztán belenézek a szemébe, és minden figyelmemet neki szentelem, látszólagos nyugalommal. Újabb könnycseppek csordulnak ki, miközben egymást bámuljuk.

– Elnézést.

Mellbe vág a fojtott zokogás.

Hallom, ahogy a medve fújtatva közeledik, már csak néhány lépésnyire lehet tőlünk. Esküdni mernék, hogy remeg a föld a léptei alatt. Könnyedebb lépések hallatszanak az árok felől. Biztosan a bocsok.

A hüvelykujjam lágy, lassú körökben masszírozza a feje búbját.

– Nincs semmi baj. Minden oké. Szépen csendben maradunk, és nem lesz semmi gond – suttogom neki, de magamnak is.

Pislogással jelzi, hogy megértett; én is visszapislogok rá. Aztán azzal próbálom elterelni a figyelmemet, hogy megszámolom, hányféle különböző árnyalat ke-

veredik a szemében. Barna, arany, zöld és lágyszürke. Legalább négy szín.

És még így, könnyesen is ragyog.

Azt hiszem, még soha nem veszttem bele így egy vadidegen tekintetébe.

– Mondd megint, hogy minden oké lesz.

Szinte leheleli a szavakat, mintha csak hosszan kifújná a levegőt. Még ilyen közelről is alig hallom. Az orrunk hegye összesúrlódik, amikor ráhajtom az arcomat az övére. A szám némán mozog az arca bőrén, úgy formálom a szavakat: minden oké lesz.

A magam idejében én is sok hülyeséget követtem el. Csináltam olyan dolgokat, hogy utólag nem is értem, hogyan éltem túl őket. De azoknál mindig egyedül voltam. Van valami abban, hogy itt fekszem, ilyen közel valakihez, és tudom, hogy talán ő lesz az utolsó ember, akit életemben látok, miközben minden megáll körülöttünk.

Basszus, lehet, hogy csak öregszem, és kezdek szentimentális lenni.

Aztán megérezem a grizzly forró, nyirkos leheletét, ahogy a tarkómat szimatolja. Kísérteties nyugalom kerít hatalmába, indokolatlanul. Nyugodtabb vagyok, mint amilyennek lennem kellene. Mintha a testem tudná, hogy nem segít, ha megadom magam az egyre fokozódó rémületnek.

Mert Rose Hill-i gyerek lévén nem egy medvét láttam már életemben, de még egy se lihegett a nyakamba. Az igazat megvallva szívesen kihagytam volna ezt az élményt. De nincs időm dagonyáznai a félelemben. Meg kell őriznem az önuralmamot Skylar miatt. Ezért

továbbra is a szemébe bámulok, és szuggerálom, hogy ne mozduljon, és maradjon itt velem a pillanatban, bár látszik rajta, hogy annyira magánkívül van, mint ha egy másik bolygón lenne.

Az ajkai szétnyílnak, és gyorsan, kapkodva szedi a levegőt. Szorosan lehunyja a szemét. Érzem a medve szagát, úgyhogy biztos vagyok benne, hogy ő is érzi. Izzadság-, pézsmá- és régítornacipő-szag. Mellbevágó. Olyan elegy, amit biztosan soha nem fogok elfelejteni.

A nap erősen tűz a hátamra, és a medve hatalmas testének melege mellettem már-már fojtogató. A homlokomat Skylaréhez szorítom, és próbálom szabályozni a légzését a sajátommal.

Három másodpercig beszív. Három másodpercig kifúj.

Hamarosan elviselhetőbbé válik a hőség. A karmok rémisztő csattogása elhalkul. A bűz kevésbé fojtogató. Az árok felől hallatszó zörgés megszűnik, és arra következtetek, hogy a bocskok is elmehettek az anyjukkal együtt.

Skylar fészkelődni kezd, és felpillant rám sűrű szempillái alól.

– Láttad a kicsiket? Olyan aranyosak.

Végiggördítem a homlokomat az övéen, és közben elfojtok egy kacajt. Azon tűnődöm, hogy miért kötök ki mindig olyan nők mellett, akik egyszerűen képtelenek betartani a legegyszerűbb utasításokat is, még akkor is, ha az életük múlik rajta.

– Maradjunk csendben – válaszolom kurtán.

Nem tudom, meddig fekszünk így a földön, szinkronban lélegezve. Öt percig? Tíz percig? Elég hosszú ideig ahhoz, hogy az ujjai begörcsöljenek, olyan erősen markolja az ingem elejét. Még mindig egész testemben reszket, ezért simogatni kezdem a haját, hogy enyhítsem a remegést. Az eszemmel tudom, hogy a medve továbbállt, de még mindig úgy érzem, hogy ha felpillantanék, akkor vele találnám szemben magam. Így aztán fekvé maradok, simogatom a nő haját, és próbálok összeszedni magam ahhoz, hogy felálljak.

Hogy enyhítsek a feszültségen, kimondom az első dolgot, ami eszembe jut.

– Nemrég láttam egy felmérést, amely szerint az amerikaiak hat százaléka úgy gondolja, hogy le tudna győzni egy grizzlyt kézitusában.

– Micsoda?

A kérdés elfúló és tompa, de a nő arcán látszik a színtiszta elképedés.

– Tudom. Elhiszed ezt?

Úgy bámul rám, mintha azon tépelődne, hogy most komolyan beszélek-e.

– Pusztá kézzel?

Bólintok, aztán kikukucskálok a feje fölött.

A medve sehol.

Feltérdelek, és megfordulok, hogy hátranézzek.

A medve sehol.

Leülök a sarkamra, és végighúzó a kezem rövidre nyírt frizurámon. Körbenézek az elhagyatott melékúton, ahol vagyunk.

A medve sehol.

Csak azúrkeké égbolt van, és meleg, aranyló nap-sütés.

Szaggatott sóhajjal nézek le megint... és ráébredek, hogy itt ülök Skylar Stone-nal a lábam között. A tekintetem megakad a kulcscsontja kecses vonalán, a melle domborulatain, amelyek felnyomódtak a pólója nyakkivágása fölé. Lehunyom a szemem, és megrázom a fejem, de nem. Még mindig ott van. Alattam. Egyik kezével megtörli a szemét, de nem mozdul, hogy kiszabaduljon alólam. Gyönyörűen, kábultan és teljesen kimerülten hever az úton. A fogával az alsó ajkát harapdálja, mintha erősen gondolkodna. És nem engedi el az ingemet. A karját kinyújtja, az ujjai pedig még mindig fehérek, úgy markolja az anyagot. Végül szédült nevetés kezdi rázni a vállát.

– De ha hat százalékot mondanak, akkor az valószínűleg többet jelent.

Felsóhajtok, aztán vele nevetek.

– Igen, ebből ki kell venni a gyerekeket és az időseket.

A mutatóujjával megböki a combomat.

– És a nőket.

– Micsoda?

Vág egy grimaszt.

– Csak egy pasi gondolhatja, hogy pusztá kézzel is meg tud küzdeni egy grizzlyvel.

– Ez elég érdekes meglátás egy olyan nőtől, aki éppen fotózkodni akart eggyel.

– Nem fotó volt, hanem videó!

Remegő lábakkal feltápáskodom, aztán nyújtom a kezem, hogy felhúzzam. Vigyorogva mondom neki:

– Rendben. A közösségi oldalaidért bármit. Anynyival jobbak lesznek tőle.

A kezemre pillant, de már nyoma sincs az eddigi derűnek. Feszültség lopakodik közénk: bosszús.

– Ne ítélj meg. Azt sem tudod, mit csináltam.

– Oké, mit csináltál?

Felszegi az állát.

– Olyan tartalmat próbáltam gyártani, amivel mindenki tud azonosulni.

– Hát, nem tudom. Ki kéne keresnem azoknak az amerikaiaknak a százalékos arányát is, akiket életük során megtámadott egy grizzly.

A nő egy pillanatra elnémul, mintha megdöbbenette volna a spontán vicc, aztán a fogát csikorgatva mondja:

– Nem ismersz elég jól ahhoz, hogy kigúnyolj.

Frusztrált morgolódással, agresszívan belecsap a tenyerembe.

Egy határozott rántással felhúzom. Könnyebb, mint gondoltam, és túl erős a mozdulatom, ettől kibillen az egyensúlyából.

A szabad kezével megtámaszkodik a mellkasomon, ujjai veszedelmesen közel járnak a lyukhoz az ingemen. Egy pillanatra megdermed, majd hirtelen elrántja a kezét, mintha megégette volna.

Lehet, hogy nem ismerem, de tudom, hogy mostanában sokszor szerepelt szalagcímekben amiatt, hogy lefagy a kamerák előtt. Most viszont úgy tűnt, hogy nincs semmi probléma a beszélőkéjével.

– Minden remekül ment, amíg te meg nem jelentél, és el nem kezdted úgy viselkedni, mint Krokodil

Dundee, és... és... – Legyezni kezd a kezével, mintha nem találná a megfelelő sértést. – ...Superman keresztödése.

Az államhoz emelem a kezem, és végighúzom rajta.

– Az erős állvonalam miatt, ugye?

– Nem, hanem a béna hőskomplexusod miatt.

Felhorkanok, és karba teszem a kezem. Mindig is afféle édeskés déli kisasszonyként tekintettem rá, aki csupa könnyed kacaj és jókedv, nem pedig bántó élc és káromkodás.

Nem néztem meg elég alaposan. Mert távolról sem ilyen cuki.

Végigmutat rajtam.

– És a mindentudó pöffeszkedésed miatt.

Most már teli szájjal vigyorgok.

– Mindketten tudjuk, hogy megmentettem az életed. Beérem egy köszönömmel.

Megcsóválja a fejét, és leguggol, hogy felszedje a telefonját.

– Megköszöntem volna. De így, parancsszóra erőltetett és őszintétlen lenne. És elegendem van abból, hogy mindenki úgy bánik velem, mintha tartoznék neki valamivel. – Leporolja a farmerjét, és ingerültség van minden mozdulatában, miközben hasztalanul próbálja lesöpörni magáról az utolsó kis kavicsdarabot és porszemet is. – Skylar, csináld ezt. Skylar, csináld azt. Skylar, mosolyogj és integess. Skylar, köszönd meg – zsémbel magában. Aztán elcsigázott sóhajjal abbahagyja, és felpillant. – Tudod mit? Ne haragudj. Rossz hónapom volt. Nem érdemled meg ezt a szart. Így is elég sok mindenben mentél keresztül miattam.

Köszönöm, hogy hajlandó lettél volna meghalni értem. Ez új és váratlan, később majd fel kell dolgoznom a terapeutámmal.

Felhúzom a szemöldököm a vallomására. Még mindig reszket, ezért próbálom elnyújtani a beszélgetést, hogy legyen ideje összeszedni magát.

– Rossz hónapod volt?

Erőltetett mosoly ül ki az arcára, de aztán le is hervad, és belerúg egy kőbe szandálos lábával.

– Inkább rossz évem.

– Velem is volt már ilyen – felelem, és figyelmesen szemügyre veszem.

Önkéntelenül is azon kezdek morfondírozni, hogy egy nő, aki ilyen erősnek tűnik, miért tesz úgy, mint ha nem lenne képes a szemembe nézni.

Álságos vidámsággal témát vált.

– De most meg kell találnom a Wild Rose Recordsot. Ez egy kis butikstúdió. Vadonatúj. Nem ismered esetleg a tulajdonost? Ford Grant a neve. Eljöttem a panorámaútra, és eltévedtem. Ezek az utak még jelölve sincsenek, és térerő sincs. Én meg azt gondoltam, hogy egy kicsit majd felélénkülök attól, hogy csak úgy... elindulok az egyik úton. Érted?

Jóindulatúan elhúzom a számat, amikor visszafordulok a furgonom felé. Amikor megfogom a nyitott ajtót, hátranézek rá. Gyönyörű, zavart, és teljesen el van tájolóldva.

És a legkevésbé sem zavar a kitörése. Sőt tetszik, hogy ilyen harciasan állt fel abból a rémisztő pillanatból.

– Semmi sem rázza fel az embert jobban egy kis halálközeli élménynél, nem igaz?

Beszállok a kocsiba.

– Gyere utánam, elvezetlek Ford Granthez.

Közelebb jön, az arcára van írva a meglepetés.

– Te ismered őt?

Elfordítom a kulcsot a furgonban, miközben odajön az ablakhoz.

– Igen, mondhatni.

Összefut a szemöldöke, és idegesnek tűnik, ahogy a haját a füle mögé túri. Most először látszik levertnek.

– Sajnálom. Csak túl sok volt a... minden. Ez rohadtul ijesztő volt, és nem is tudom, hogy köszönjem meg. Nem hiszem, hogy bárki is hajlandó lett volna valaha is kockára tenni értem az életét.

És ezt csak úgy lazán mondja. Váratlanul ér a ki nyilatkoztatása.

Ez szégyen. Azonnal ez jut eszembe. Szégyen, hogy valaki felnőhetett anélkül, hogy soha ne tapasztalja meg ezt a fajta hűséget. Hogy úgy odalegyenek érte, mint Skylar Stone-ért, és ő mégse érezze ezt.

Amikor felpillant rám sűrű szempillái alól, megnyugtatóan rákacsintok.

– Azzal köszönd meg, hogy abbahagyod az állandó bocsánatkérést. Ül be a kocsiba, és gyere utánam.

Bólint, és újra beleharap zavaróan telt alsó ajkába.

– Még a nevedet sem tudom.

– Weston Belmont, Krokodil Dundee, egyenesen Rose Hillről, szolgálatodra – felelem színpadias szalutálással.

Skylar égnek emeli a tekintetét, és egy mosoly halovány árnya dereng fel az arcán. Megpaskolom a kocsi külső oldalát, és elindulok. Örülök, hogy megmenthettem az életét, de még továbbra is ott van a négy lovam, amelyekkel dolgoznom kell, a farmom, ahol soha nem ér véget a munka, és a két kisgyerekem, akiknek szükségük van az apjukra. Mennem kell. Bármilyen csábító is lenne itt maradni és tovább csevegni vele.

– Várj! Te nem is vagy kíváncsi az én nevemre? – kiabál utánam, miközben lassan gurulok, hogy beszállhasson a Teslába, és utolérhessen.

Nem válaszolok, mert pontosan tudom, hogy kicsoda. Évek óta rajongok titokban Skylar Stone-ért. De nem akarom kényelmetlen helyzetbe hozni, ezért inkább nem mondok semmit. Ráadásul rengeteg lehetőségünk lesz még a beszélgetésre.

Mert ha a Wild Rose Recordshoz tart, akkor szomszédok leszünk.